

διαφέρουν το άγχυσμα. Ο λόρδος Έρικ Ουστρινγκ ήταν επιθετικός. Κυτούσε με δύναμη τον αντίπαλό του κι έκανε τον πατέρα του να γελάει δυνατά και να καμαρώνει το γιού του. Η μητέρα του Τσάρλυ είχε χάσει το χρώμα της. Κάθε κτύπημα στο σώμα του παιδιού της, της προκαλούσε έναν αφάνταστο πόνο. Έτσι τέλειωσε ο πρώτος γύρος. Από την αρχή όμως του δεύτερου τα πράγματα άλλαξαν πολύ. Ο Τσάρλυ άρχισε να δίνει κάτι κτυπήματα στον Έρικ που τον τίνιζαν πάνω στα σχοινιά του έρλικ, τον κυλούσαν καταγής και του μύταναν το πρόσωπο. Ο λόρδος Ουστρινγκ ξεφυσούσε τώρα σαν θηρία, Ίδρωνε κι είχε ξεκουμπώσει το κολλάρο του που τον στενωχωρούσε! Κάθε τόσο έκανε αέρα με το μαντίλι του, ενώ η γυναίκα του έτριζε τα δόντια της από τη λύσσα:

—Αυτό το παλιόπαιδο, μουρμούριζε, θα μάς σκοτώσει το γιού μας! Πρέπει να έμποδίσουμε τη συνέχεια του αγώνος!

—Είπε τρομερό! άνασταξήσε ο Ουστρινγκ. Δεν μπορούμε να κινούμε τίποτε. Και με δλάνοιζα τα μάτια από τη φρίκη έθλαπε τον Έρικ να σηκώνεται καταματωμένος για να ξαναπέσει πάλι ανείσθητος από τις γροθιές του Τσάρλυ Σγούντ. Τέλος ο Έρικ Ουστρινγκ δέχτηκε μια τόσο τρομαχτική γροθιά, που έπεσε με τα μούτρα στο πάτωμα του έρλικ κι έμεινε ανείσθητος. Ο Τσάρλυ είχε νικήσει. Οι θεαταί τον χειροκρότησαν μ' ένθουσιασμό. Εκείνος, αφού τους ευχαρίστησε, σήκωσε το χέρι του, δείχνοντας ότι θέλει να μιλήσει.

—Τζέντλεμαν, τούς είπε, είμαι ο γιούος του λοχαγού Τζών Σγούντ, που έπεσε ήρωικά στο μέτωπο. Ο γιούος όμως του λόρδου Ουστρινγκ χαρακτηρίσε αυτή την πράξι του πατέρα μου ως την πιο μεγάλη κουταμάρα της ζωής του, σύμφωνα με την άνατροφή που τού έδωσε ο πατέρας του. Αν όλοι ήσαν σαν τον λόρδο Ουστρινγκ, ή Άγγλια σήμερα δεν θα ήταν ελεύθερη κι εσείς δεν θα θρυσκόσατε τώρα εδώ πέρα για να με χειροκροτήτε...

Τότε μέσα στη νεκρική σιωπή που άκολούθησε τά λόγια του μικρού Σγούντ, άκούστηκε ή φωνή του ήρωικού στρατηγού Έντουαρντ Σπένσερ.

—Ο λόρδος Ουστρινγκ είν Ένας δειλός, φώναξε θυμωμένος. Άγоруσε τον τίτλο του με τά έκατομύρια που έκανε, προμηθεύοντας στο στρατό μας άσπιας κονσέρβες! Ο γιούος του κληρονόμος βέβαια τά θια πατριωτικά αίσθημάτά του! Γι' αυτό προσέβαλε τόσο ποταπάτά το γιούο τού ήρωικότερου άξιωματικού που γνώρισα από μέτωπο και τού όποιου έχω την τιμή να έχω σήμερα δίπλα μου την γυναίκα του.

Και σκύθυντας μ' ευγένεια, φίλησε τού χέρι της κυρίας Κρίστιαν Σγούντ, που δεν μπορούσε να συγκρατήσει τά δάκρυά της.

Ο Τσάρλυ είν έκδικητή σκληρά την προσβολή που είχαν κάνει στον πατέρα του. Όσο για τόν λόρδο Ουστρινγκ, όλες ή έφημερίδες από εκείνη τή μέρα τού κήρυξαν έναν έξοντατικό πόλεμο κι άναγκάσθηκε τέλος να εγκαταλείψει την Άγγλια. Και κανείς πειά δεν άκουσε να γίνεται λόγος για τ' όνομά του.

ΝΟΕΛ ΡΟΜΠΕΡΤΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ“

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΤΟΥ ΚΗΤΟΝ

Ο Μπάστερ Κήτον, ο όποιος, ως γνωστόν, βρίσκεται τώρα στο Λονδίνο για τού «γύρισμα» μιας νέας κωμωδίας του, είχε τή άτυχία να δοκιμάσει στην Άγγλική πρωτεύουσα τή μεγαλύτερη λύπη τής ζωής του. Κάποιος άγνωστος έχθρός του, για να τόν κινήσει τού όποφέρη, τού δηλητηρίασε τόν ύπεροχο σκύλο του. Ο διάσημος κωμικός, μόλις τόν είδε φοβίσι, άρχισε να κλαίει σαν παιδί και για τιά δύο μέρες σταμάτησε τού «γύρισμα» τού φίλου του.

—Ήταν τού μόνο πλάσμα που άγαπούσα σ' αυτό τόν κόσμο, είπε στούς φίλους του. Για μένα αυτός που τήν δηλητηρίασε, είν ο μεγαλύτερος έγκληματίας. Άν τόν είχα μπροστά μου, θα τόν σκότωνα!

Και πράγματι, ο Μπάστερ Κήτον είχε δίκομο ν' άγαπή τώσο πολύ τού σκύλο του. Τού ήταν τυλά άφωσιωμένους και τόν άκολουθούσε όπου και να πήγαινε. *Ήταν ένα ύπεροχο σκύλι τού Άγιου Βερνάρδου με μεγάλα κι' έξυπνα μάτια και θαυμάσιο τρίχωμα.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Τά πιο επικίνδυνα πάθη και για τά άτομα και για τή κοινωνία, είνε εκείνα που έρεβίζονται εύκολα.
Γ. Σάνδη

Η λύπη ήν αίσθανόμεθα διά τήν στέρνην φιλάτου όντος όμοιάζει τήν έκρίωσιν όντος. Σφοδρός ο πόνος, άλλα στυγμίαις. Μόνοι οι ζώντες προεινεοσιν ήμιν διαρκής λύπας. Τίς ποτέ έχυσε επί τάφου έρωμένης, τού ήμισυ, τού χιλίοστου, τών δακρύων, άφ' όσα διά τήν κακίαν τής έχυσε καθ' έκάστην;

Έμ. Ραϊδης

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΑΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ένας Ίρλανδός εξερευνητής, ο όποιος από τόν καιρό που γεννήθηκε δεν έπινε, παρά μόνο κρασί, θηγεϊτο σε μερικους φίλους του μια περίπετια του στη ζουγκλα.

—Η τροφές μας, τούς έλεγε, ή σφαρες μας και τού ούστκου, είχαν εξαπλαθηθί. Και τού σπουδαιότερο όλων, ήταν ότι είχανε τρέλλαθη από τή θίσα...

—Καλά, τόν δέικομε τής κάποιος από τούς άκραστές του. Δεν ύπήρχε εκεί κοντά νερό;

—Υπήρχε, άποκρίθηκε ο Ίρλανδός με φυσικότητα. Και πολύ λόγισα. Άλλά πού μάς έμεινε καιρός και άρέσις για... πλύσιμο!

Ο μικρός άδελφός τής Μπέμπη, τρέχει να προύπαντήση στον ήλιο τόν άρραβωνιαστικό της, ο όποιος φτάνει αυτή τή στιγμή στο σπίτι.

—Τό ήξερα πως θα έργόσασε. τού είπε όλόχαρος ο μικρός, πιάνοντας τού τ χέρι.

—Ποιάς σου τού είπε; τόν ρώτησε ο έρωτευμένος νέος.

—Κανείς! Άλλά είδα τήν άδελφή μου να βγάξει πάνω από τού πιάνο τή φωτογραφία του κυρίου Πέτρου, τού φίλου σας, και να βάζει τή θεί τής τή δική σας!...

Οι δύο νεϊόπαντροι σούζγοι κάθισαν στο τραπέζι, κυτάζοντας γλυκά ο ένας τόν άλλο.

Ένωτωμεταξύ, ο σούζγοι άρχισαν να τρώγη μηχανικά τού φαγητό, τού όπο ο τού σερβίρισε ή σούζγοις του.

—Ω! Έκανε για μια στιγμή ή γυναίκα του. Δεν φαντάζεσαι πόσο είμαι ευχαριστημένη, γιατί σου άρέσει τού φαγητό. Η μαμά μου, μου έλεγε πάντα πως δεν φαγιά μαγείρευα θαυμάσια: Τίς πατάτες πουρέ και τή φάβα...

—Άλήθεια; τής άπαντάει με γεϊάτο τού στόμα ο άντρας της. Και πού από τά δύο αυτά φαγητά είνε τούτο που τρώγω τώρα, άγάπη μου;

Στú Λονδίνο ένας προεδρευτικός πάστορ, ο όποιος ήταν μανι-ώδης σωφέρ, και ώδηγούσε ο ίδιος τακτικά τού αυτοκίνητό του, παραπέμφθηκε από έναν πλισίαν στο Πταισματοδικείο, έπειδι έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα.

—Όστε ίσχυρίζεστε, σεθασμιάτατε, είπε ο δικαστής στον πάστορα, ότι τρέχατε μόνον με 18 χιλίομετρα τήν ώρα;

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε.

—Ο πλισίαν όμως έπιμένει ότι τρέχατε με 40 χιλίομετρα...

Ο πάστορ τότε άρχισε να δυσφορή και να κινήσει νευρικά.

Ο δικαστής, βλέποντας τήν δύσκολη θέσι τού κατηγορουμένου προσάθησε να διορθώσει τά πράγματα.

—Μην νομίστε, τού έξήγησε, ότι άμφιβάλλω στα λόγια σας... Καθόλου. Μπορείτε όμως να μου πείτε, γιατί ο πλισίαν έπιμένει ότι τρέχατε με 40 χιλίομετρα; Μήπως έχει τίποτα προηγουμένα μαζί σας;

—Δεν φαντόζομαι ένα τέποιο πράγμα, άπάντησε ο πάστορ. Έξέ, άλλου, μόνον μια φορά έχουμε συναντηθί σ' όλη μας τή ζωή, με τόν πλισίαν, εκτός από τήν σημερινή: "Όταν... τόν πάντρεψα!...

Σε κάποιο γεύμα μια νέα ζωγράφος, τής κακής ώρας, καθόταν πλάι σ' έναν δειλό συνδαιτυμόνα, ο όποιος τού κάκου προσπαθούσε να βρή κάτι να πει.

Η νέα, βλέποντας τον να μείνι άμλητος, τόν λυπήθηκε, και δοκίμασε ν' άνοιξη ούζήτσι μαζί του.

—Νουίζω... άρχισε να τού λέγη, πως έχετε άκούσει ότι ζωγραφίζω...

—Μάλιστα τής άπάντησε ουνεσταλμένα ο δειλός νέος, κυττάζοντας τήν στα μάτια.

Και κατόπιν μ' ένα άδριοστο χαμόγελο στα χείλη του, έπρόσθεσε:

—...Άλλά δεν τού πιστεύω!...

Ένας ναυπηγός από τού Πλυμουθ, ο όποιος έπρόκειτο να καθελκύσει μια μεγάλη σκούνα, είδε στάν όπνο του έναν τρομερό έφιόλητ: Ίνευρετθηκε ότι ή σκούνα, τήν ώρα τής καθελκύσεως της, μαγκώθηκε κάπου και δεν γλυτρούσε μέσ' στην δεξαμενή.

Ο ναυπηγός τότε έβαλε κάτω από τήν κάρνα της τούς όμιους του—τ' όνειρο τού πάντα—τής έδωσε ένα γερό σπράξιμο κι' έτσι ή σκούνα ξεκόλλησε και γλύστρεψε μέσ' στην δεξαμενή...

Έκείνη όμως τήν ώρα ο ναυπηγός ζύπτησε τρομαγμένος από τις φωνές τής γυναίκας του, τήν όποία είχε ρίξει με τού σπράξιμό του κάτω από τού κρεβάτι!...

